

[Nathalie Lind]

behandle på den måde, og at man vil have tiltalte, som man vurderer til at kunne få en mindre straf for deres gerninger, behandlet ved en ret med en anden sammensætning. Det har, som jeg sagde i mit første indlæg, et flertal i folketinget bestemt.

Vi er imod denne opdeling, og vi mener fortsat, at de sager, der er nævnt: både brandstiftelse, røveri og voldtægt, hører og bør høre under nævningebehandling.

Jeg forstår ikke, at ministeren virkelig tager denne sag så alvorligt. Jeg troede knap mine egne øren, da jeg hørte hr. Wilhjelms referere en udtalelse om, at man, hvis dette ændringsforslag blev vedtaget, ville foretrække at afstå fra at få lovgivningen igennem i år. Jeg havde ikke før hørt noget om det, men nu er det jo bevist ved ministerens egne ord, at det er rigtigt.

Der har altså været nogle underhåndssonderinger, og man har lagt en sådan vægt på dette, at man var parat til at lægge dette lovforslag til side – et lovforslag, som i øvrigt f.eks. ved den langt bedre afklaring, vurdering eller beskrivelse af voldtægtsbegrebet vil være en fordel for mange – for at se, hvad der senere skete.

Jeg er bange for én ting, og det er, at der er gået prestige i denne sag. Ministeren ønsker ikke dette ændringsforslag, men ønsker, at disse sager i fremtiden skal være domsmandssager; han tænker hverken på den tiltalte eller på offeret her. Jeg nævnede også i mit første indlæg, at det mere var af hensyn til at få en hurtigere retsbehandling. Men det mener jeg altså ikke kan bære den argumentation, ministeren anvender.

Hagen Hagensen (KF):

Det skulle da være mig kært, om det virkelig kom til at gå således, at man ved at vedtage de ændringsforslag, der er stillet af venstre og os, opnåede, at man tog lovforslaget af bordet, således at det bliver, som forholdene er, indtil vi kan få en samlet drøftelse af bl.a. den læge medvirken i strafferetsplejen.

Jeg forstår ikke justitsministerens bemærkning om de særlige kriminalpolitiske synspunkter, der skulle føre til, at alle de ordinære former for overtrædelser, der er omfattet af forslaget, skulle henføres under en lavere strafferamme end den, der hidtil har været

gældende. Jeg forstår det ærlig talt ikke. For mig er en kønsfrihedsforbrydelse en forbrydelse. Det gælder for øvrigt også et røveri, hvor det egentlig ikke er til at vurdere på forhånd, om det skal henføres under den ene eller den anden strafferamme, når gerningsindholdet stort set er det samme, og derfor må det overlades til domstolene.

I øvrigt vil jeg blot have lov til at understrege, at det er naturligt for os alene at lade ændringsforslagene omfatte netop de straffelovsbestemmelser, som ministeren har foreslået ændret. Det er da naturligt – og det er også gennemtænkt – at gøre dette. Vi ønsker jo at gøre del i en drøftelse senere af, hvordan det læge element skal medvirke i strafferetsplejen, og hvis ministeren ser på de bemærkninger, der er gjort til ændringsforslaget, står der jo også, at det, indtil der er taget stilling til en eventuel ændring af lægmandsdeltagelse i strafferetsplejen, er nødvendigt at sørge for, at man undergiver sagerne en ensartet behandling ved domstolene. Det synes jeg er helt rimeligt, og jeg forstår i den forbindelse ikke, at hr. Bernhard Baunsgaard, der også ønsker en ensartet behandling, ikke klart kan slutte sig til dette; så kan vi drøfte forholdene senere.

• (Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal gerne gentage min begrundelse for ikke at støtte venstres og de konservatives forslag. Jeg ønsker, at det læge element bliver sat ind over en bred front, og at man ikke udvælger særlige sager og udelader andre. F.eks. har jeg nævnt narkotikasager, og jeg kan føje til: skattesager.

Wilhjelms (VS):

Jeg er enig med ministeren i én bemærkning, han kom med: der er mange andre lovovertrædelser, som er lige så alvorlige som disse, og de er ikke underkastet nævningebehandling. Men der er ikke noget ulogisk i den måde, vi har grebet denne sag an på, for jeg sagde også både ved første og ved anden behandling, at vi fandt det egentlig mest rigtigt og mest logisk generelt at nedsætte nævningekriteriet til seks år. Men da kunne man med rette være kommet og have sagt: nu laver I en uoverskuelig udvidelse. Hvad ved vi om den? Må vi ikke have en generel drøftelse